
Orlí rytíř

Barbora Pituchová



Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-52-7 (pdf)

ISBN 978-80-88080-53-4 (ePub)

ISBN 978-80-88080-54-1 (MOBI)

Obsah:

1. kapitola – <i>Vítr ve vlasech</i>	4
2. kapitola – <i>Budu ti říkat Chlapče, mladý muži</i>	9
3. kapitola – <i>Udělám ti ze života peklo</i>	13
4. kapitola – <i>Oblíbená kráva nemá jméno</i>	17
5. kapitola – <i>Obdiv a pak chuť zabít</i>	22
6. kapitola – <i>Tupec a sebestředný nafoukanec</i>	28
7. kapitola – <i>Blázen nebo pravdomluvec?</i>	34
8. kapitola – <i>Utečeme, to je rozkaz!</i>	39
9. kapitola – <i>Dvě dýky a šarlatán</i>	44
10. kapitola – <i>První den sami</i>	49
11. kapitola – <i>Moc lidem zvedá nos nahoru</i>	54
12. kapitola – <i>Zase ta Clara</i>	59
13. kapitola – <i>Sny se plní každý den</i>	64
14. kapitola – <i>Konec Orlího rytíře</i>	69
15. kapitola – <i>Hurá do bitvy!</i>	74
16. kapitola – <i>Společné rysy</i>	80
17. kapitola – <i>Starý přítel zrádce</i>	85
18. kapitola – <i>Že by konec?</i>	90
19. kapitola – <i>Pout' pro smrt</i>	96
20. kapitola – <i>Zvíře, kterým jsem se stal</i>	101
21. kapitola – <i>Něco, pro co žít</i>	106
22. kapitola – <i>Pozdě, ale přece</i>	110
23. kapitola – <i>Cesty osudu</i>	115
24. kapitola – <i>Zrádné bahno</i>	120
25. kapitola - <i>Modlitba</i>	124
26. kapitola – <i>Hurá na Williama</i>	128
27. kapitola – <i>Finále aneb Krvavá noc</i>	133

1. kapitola – Vítr ve vlasech

„Prosím, vyprávěj nám nějaký příběh, prosím,“ upřela na mě modrozelený pohled Cassandra, Barry a Mary se k ní přidali.

„Tak se teda posad'te,“ svolila jsem a oni si posedali na zem. Na sebe si přitáhli deku a natočili se zády ke krbu, aby je hřál. Seděla jsem ve svém křesle potaženém kůží a přemýšlela, kterou pohádku ještě neslyšeli. Byli tak neposední, a pokud se jim některá z nich nezalíbila, nechtěli ji slyšet podruhé. Mohla bych zkusit jejich oblíbenou.

„Ale nebudete mě přerušovat,“ podívala jsem se na ně přísným pohledem a všichni okamžitě přikyvovali.

„Mami, už zase?“ pokárala mě Elizabeth, moje dcera. Jako kdyby z oka vypadla otci. „Tak, děti, honem do postele. Nesmíte babičku vysilovat. Tady máš,“ přišla ke mně a nalila mi horký čaj z bylinek, které včera nasbírala v lese. Uměla to s nimi.

„Ale nech je, ráda jim povyprávím nějaký příběh,“ zastavila jsem ji. Zamračila se na ty tři - stejným pohledem, který po mně zdědila - sedící na podlaze a potom odešla do jiného pokoje.

„Barry, zapal svíčku,“ poručila jsem mu a on ihned vyskočil a udělal, oč jsem ho žádala. „Takže, bylo, nebylo...“

„Babičko, ale my chceme normální příběh, ne pohádku. Na to jsme už velcí,“ přihlásila se ke slovu Mary.

„Ale copak byste nechtěli?“ podivila jsem se. „Dost velcí, říkáte? A jak mě přesvědčíte?“

„Já už umím jezdit na koni,“ pochválil se Barry. „A bez sedla.“ Vypadal velice pyšně a já měla chuť mu srazit hřebínek. Prozatím jsem ho však nechala tak a jenom se na ně dál přísně dívala.

„Já dneska byla s mámou trhat bylinky. A pomáhala jsem se senem,“ přihlásila se Cassandra.

„Nu dobrá, dobrá,“ utnula jsem je. „Přemluvili jste mne. Tak se tedy pohodlně posad'te a já vám řeknu příběh o jednom mládenci na koni,“ začala jsem.

V údolí se rozléhal zvuk dopadajících kopyt na trávu a vítr si pohrával s korunami stromů. Zeleň všude vládla svou kouzelnou mocí a pomáhala barevným květinám růst. Rytmus kopyt vydával svou vlastní melodii a žil svým vlastním životem.

Uprostřed louky na koni klusal rytíř ve své stříbrné zbroji, i když by se jí nedalo říkat stříbrná. Byla zanesená od všemožných bitev a černota z kouře mnoha ohňů se na ní držela jako smůla na kůře stromu. Za jednu ruku držel uzdu svého tmavě hnědého oře a druhou měl položenou na jílci meče, pro každý případ. Klusal po smaragdově zelené trávě a vítr mu foukal do přilbice.

Zastavil se u blankytně modrého jezírka a sundal si přilbici. Po ramenou se mu rozprostřely havraní vlasy, se kterými si pohrával okolo foukající vítr. Na tváři mu hrál pobavený úsměv. Obloha byla blankytně modrá, bez mráčku, a jeho zbroj všude okolo házela odlesky, pokud si paprsky našly čisté místo. Ve vlasech mu občas pableskovala havraní modř a nad jeho hlavou kroužil orel a občas hlasitě křikl. Povytáhl meč z pochvy a kolem něho začal vítr vytvářet kolečka z povlávající trávy. Úsměv se rytíři ještě rozšířil a po chvíli meč zase vrátil na své místo. Seskočil z koně a sundal si zbroj. Tady se nemusel bát, bylo zde bezpečno, prozatím. Jeho přátelé už vše obhlídli, stejně jako on. Vytáhl z brašny u sedla kousek chleba a přešel ke svému oři. Utrhl jeden kousek a dal mu žrát. Potom napřáhl ruku, na kterou se mu snesl jeho věrný kamarád, orel.

„Tak zase dneska jenom o suchém krajíci chleba,“ oznámil svému orlovi a utrhnul mu kousek. „Vím, asi to není nic moc, ale možná si přilepšíme,“ svěřil se mu a sedl si k jezeru, kde by mohly plavat ryby. Z brašny vytáhl provázek, který už byl opotřeбенý z věčného

užívání. Potřeboval by vylepšit, napadlo ho. Utrhl kousek chleba a přivázal ho k němu. Potom ho hodil do vody. Určitě ještě budou muset nabrat co nejvíce vody, pomyslel si.

Kůň, kterému nedával jméno, protože koni odcházejí a přicházejí velice rychle, se přesunul ze svého místa k okraji jezírka a začal se pojit.

Tohle měl nejraději. Všude jenom ticho, žádné nebezpečí, zvuky přírody se všude okolo ozývají a žádné hlasy lidí. Tak si připadá nejbezpečněji, nejjistěji.

Když mu začal cukat provázek, rychle ho vytáhnul. Chytil ale tak malou rybu, že by to nestačilo ani na zasycení žaludku dítěte, natož dospělého muže. Hodil tu malou hostinu na zem a utrl další kousek chleba. Orel se vrhnul na novou potravu, o kterou se aspoň trochu musel bít a neměl ji naservírovanou na stříbrném podnose.

„Je to bída, já vím,“ zamumlal si pod nosem a dál čekal, jestli se něco chytne. Provázek připevnil k většímu kameni a odešel pro vaky. Poslední z nich, pátý, byl ještě ze čtvrtiny plný, ale ostatní zely prázdnotou. Tohle místo se mu zatraceně hodilo. Nabral do nich tolik, kolik se vešlo, a upevnil je zpátky k sedlu. Potom zamířil ke své návradě, sedl si a čekal.

Ramena se mu napjala, když uslyšel tiché šeptání. Poslouchal, co mu sděluje a snažil se vše si zapamatovat. Když hlas domluvil, kývl.

„Tome, máme práci. Konečně se aspoň trochu pořádně najíme a napijeme,“ řekl svému příteli, který trhal ještě se šhubající rybu na kousky. Jemně pohnul hlavou, jako by rozuměl, ale dál se věnoval kořisti. Rytíř vzal do ruky provázek zrovna ve chvíli, kdy se začal cukat.

„Máme večeri,“ zaradoval se pro sebe rytíř a vytáhl už o něco větší rybu, než byla ta první. Už tak dlouho toužil po nějakém mase, že měl chuť ji sníst syrovou, ale nakonec zůstal rozumný a zašel do malého lesíka pro aspoň trochu suchého dřeva.

„Dneska už ale nikam nepojedeme,“ konstatoval, když měl konečně plný žaludek a spokojený jazyk. Našel si místo u jezírka, které kryly koruny stromů, aby byl chráněný před ranní padající rosou, a připravil se k spánku. Zbroj, brnění i přilbici odložil vedle sebe a nechal si na sobě pouze košili a kalhoty. Koně už odstrojil a na hrušce seděl Tom. Oba podřimovali, takže rytíř byl jediný, kdo ještě bděl.

Než zavřel oči, přemýšlel o smyslu svého putování. Jezdí od města k městu, podle toho, kde ho potřebují. Pomáhá tam, s čím je potřeba, ale stejně se nikde neusadí, i když ho o to žádají. Možná mu je předurčeno bloudit po světě sám. Možná proto, co umí, už mu nemá být dopřáno další lidské společnosti. Ne trvalé. Možná... To slovo nesnášel. Možností má člověk mnoho, ale co takhle povinnosti? Kdo je plní? Každý jde pouze za svými možnostmi, jen tam, kam může.

Pobouřeně si povzdechl a převalil se na bok. S jemným vánkem kolébajícím ho ke spánku usnul.

Ráno ho probudilo slunce svítící přímo do tváře a vyvádějící Tom. Rytíř byl okamžitě ve střehu a rozhlížel se a pátral všemi smysly v okolí po nějakém nebezpečí. Nic neslyšel, ale na instinkt svého orlího přítele vždycky dal a pokaždé se mu to vyplatilo. Rychle sbalil kůži, na které spal, svoje věci a osedlal koně. Ten začínal být netrpělivý z nervozity a uspěchanosti svého pána, které u něho málokdy zaznamenával.

Nemělo cenu utíkat po louce. Jako rychle pohybující se cíl a navíc s tmavým koněm a brněním, které odráží světlo, by byl velice nápadný a tedy i lehkou kořistí. Proto vzal koně za uzdu a pomalu jej vedl mezi stromy. Hnědá se mezi kmeny stromu ztratí a přes jejich koruny sem slunce nezasvítí. Tom zamával křídly a vznesl se na oblohu. Pozoroval krajinu pod sebou a hledal nebezpečí, které vycítil.

Rytíř mezitím čekal a ruku měl klidně položenou na jílci svého meče. Občas se stávalo, že se jeho cesta křížila s jinými. Nechtěl se ale moc ukazovat, neboť o něm kolovaly různé zvěsti. Říkali mu orlí rytíř, neboť s sebou stále nosil svého přítele, a taky se vyprávělo, že je neporazitelný. Rychlý jako vítr a silný jako statný strom. Neměl zrovna velký zájem

dokazovat tlupám, jestli je to pravda. Pokud si lidé vyprávěli v určitých ohledech takové nesmysly, jemu na tom nezáleželo. Ať si klidně vykládají, že je samotný bůh.

Po louce se prohnila malá skupinka lidí na koních s červeno-černými barvami na praporech. Rytíř netušil, odkud jsou, netvářili se ale moc příjemně. Zastavili se na místě, kde ještě před chvílí snil své tajné sny, a rozhlíželi se. Možná, kdyby využil momentu překvapení, stačil by na ně. Ale nač se vysilovat, když má další úkol nedaleko? Na ostražitosti ovšem nepolevil. Prohlížel si všech dvanáct mužů a díval se jim do očí. Viděl tam pouze radost z utrpení a touhu po zlatě. Tohle nejsou zrovna milí a čestní muži. Pokud by došlo k boji, nebojovali by férově.

Palcem hladil pochvu meče a přejížděl po tvarech záštity. Tento meč zdědil po svém otci a ten ho možná zdědil po svém, nikdy se však nedozvěděl, komu původně patřil. Každopádně záštita znázorňovala orla s roztaženými křídly a nataženými pařátky, jako by chtěl útočit. Což byla další věc, která se dědila. Otec vždy naučil svého syna chovat a využívat orla. Začínalo se kolem deseti let, kdy už mladý chlapec ovládal jízdu na koni, aspoň základní boj s mečem nebo dýkou. Tehdy si mohl vysloužit svého pomocníka.

Chvíli se muži ještě rozhlíželi, ale potom jeden z nich něco vykřikl, ukázal před sebe a všichni se tím směrem rozjeli. Rytíř se stále nepřestával soustředit, kdyby to náhodou byla léčka, a díval se za odjíždějícími muži. Ty oči si bude pamatovat, ať už na ně narazí kdekoli.

Nad sebou slyšel křik Toma a nastavil ruku. Po chvíli mu na ní orel přistál a klovl ho jemně do ruky. Vzduch byl čistý a oni se mohli vydat dál. Jediný problém spočíval v tom, že potřebovali jet přesně tím směrem, kam odjela skupinka před chvílí, ale narazit na ně nechtěli. Takže kudy teď?

„Veď nás, kamaráde!“ křikl do vzduchu rytíř, osedlal koně a ustrojil se. Nechal ho se ještě naposledy napojit, zkontroloval, že je vše na svém místě a nic nechybí, a vyšvihl se do sedla. Vítr okolo něho začal vát a ohýbal trávu napravo od směru, kterým se vydali muži s červeno-černými prapory. Pobídl koně a tryskem se vydal, kam mu vítr ukazoval.

Jel už hodinu a stále nezpomaloval, až konečně uviděl malé městečko a dál za ním, až úplně daleko, spatřil věže hradu. S červeno-černými vlajkami. Bezva, žene se do jámy lvové, aby pomohl dalším lidem. Ale potřebuje to, potřebuje zase cítit na jazyku chuť vína a pečeného kuřete, chce se zase jednou pořádně najíst, ne jen živořit na chlebu a čisté vodě a občasně rybě. A navíc má povinnost pomáhat.

Ale hlavně, že je nepotkal přímo. Udělá ve městě, co bude třeba, pokusí se nikde moc neukazovat, a potom zase odjede. Hotovo, vyřízeno. Nechtělo se mu mrhat lidskými životy, byť ti muži byli zlí a vyžívali se ve smrti.

Zpomalil koně do klusu a pomalu se dostával blíž k městu. Vypustil Toma, aby obhlédl situaci a nevědomky hladil svůj meč, jako by na něj spoléhal, že mu pomůže, ať už se v tomto městě stane cokoli.

Krokem a s Tomem na rameni vstoupil do města. Pár zlatáků mu ještě zbylo, proto věřil, že na nocleh v nějakém zapadlém hostinci to postačí. Sesedl z koně a vzal ho za uzdu. Tom mu stále seděl na rameni a ostřížím zrakem prohledával okolí stejně jako jeho pán. Rytíř si nechal svou přilbici, aby mu nikdo neviděl do tváře, dělal to tak vždy a až před spánkem ji sundával.

Ulice byly téměř liduprázdné a rytíř si povšiml usedajícího prachu. Ti muži tudy museli projet teprve před chvílí a podle počtu lidí by tipoval, že u nich nemají zrovna velkou oblibu, protože se jich zřejmě bojí.

Před sebou viděl ceduli hostince U polámaných židlí. Vykročil k němu a kolem sebe slyšel zvyšující se hluk. Lidé se už odvažovali vystupovat z uliček a pokračovat ve své cestě či práci. Co tady bude za úkol, to ví jen samotný Bůh. Koně uvázal ke stromu za hostincem, kde nebylo tolik rušno, dal mu napít a najíst a odstrojil ho.

„Dobré odpoledne, přeji,“ ozval se. „Potřeboval bych se nocleh, na pár dní.“

„Máme jeden volný pokoj nahoře. Pokud vám to nevyhovuje, můžete jít zase o dům dál,“ ozval se otráveně hospodský, ale vzal jeho dva zlatáky a ukázal mu na schody. Vypadaly, že se každou chvíli rozboří a rytíř ani nechtěl přemýšlet o tom, jak malý jeho pokoj bude. Možná by se někdy mohl konečně polepšit a strávit noc venku, kde by měl klid a nemusel by svého koně někde ustájit.

Jenom kývnul a vydal se nahoru po vrzajících dřevěných prknech. Příště si určitě najdu nějaké místo venku, bude to pohodlnější, sliboval si.

Pokoj byl tak malý, že se musel ohýbat, aby tudy vůbec prošel. Sundal si vak a rozložil si kůži na dřevěnou postel.

Sundal ze sebe brnění a přilbici a převlékl se do hábitu s kápí, kterou si nasadil na hlavu.

„Tome, ty mi to tady pohlídáš,“ přikázal mu a otevřel okno. Podíval se dolů a zjistil, že to není zase taková výška. „Hned budu zpátky,“ oznámil mu a skočil. Dopadl v podřepu na nohy a potom se zvedl. Plížil se postranními uličkami, aby ho nikdo nezahlédl, a v zádech cítil paprsky slunce. Je ještě moc brzy na to, aby mohl prozkoumat něco víc. Toulal se po městě a sledoval, co lidé dělají. Byla to nuda, ale aspoň mohl zjistit, jak velké město je a kudy se kam dostane. Děti kolem křičely a výskaly a házely si s kameny. Trochu ho z toho začínaly bolet uši, a proto se vydal zase o kousek dál. Lidé jezdili na koních s povozy ven, za město na pole a zase zpátky. Pracovali, živili svou rodinu. Pro rytíře byla jeho rodina meč a Tom. Tom byl vlastně to jediné, co mu po otci zbylo.

Najednou v dálce, ve všem tom hluku a rámusu a rachotu uslyšel něco, co se ničemu nepodobalo. Líbezný hlásek vyluzoval tóny, které byly hodny zpěvu sirén. Chvilí se obával, že to je siréna, neboť ho ten hlas tolik vábil a rytíř měl chuť se za ním vydat a zjistit, odkud pochází. Které dívce či ženě vychází z hrdla? Musí to zjistit. Musí se přesvědčit, že ho nešálí sluch.

Vykročil do rušné ulice, hlavu stále sklopenou, aby mu ani paprsek slunce nedopadl na tvář, a šel za svým sluchem.

„Mládenče, mohl bys mi pomoci?“ zastavil ho jeden stařík. Rytíř ho chtěl odbít, chtěl se dostat za majitelkou toho hlasu, ale zpěv náhle ustal. Jako kdyby staříkova slova utnula jejich příval a on se cítil zase sám a smutný.

Vzpamatoval se a kývnul na staříka. Vzal od něho oba pytle s čímsi a hodil si je na záda.

„O ne, chlapče, to nemusíš. Stačí, když poneseš jenom jeden. Nechci tě strhat,“ protestoval.

„Nejsem slabý a jen tak se nesložím,“ odsekl mu přátelským hlasem. Nemyslel to zle, spíš byl jenom zvědavý a rozrušený z toho, že obyčejný hlas, pocházející odnikud a od nikoho, ho dokázal tak omámit. Že s ním dokázal provést kouzla, která se ještě nikomu nepovedla.

„Tak, ale dneska už to stačí, jsem unavená a musím jít spát,“ usmála jsem se na mé posluchače ospale a protřela si oči. Svíčka už skoro dohořela a v krbu žhnulo jenom pár uhlíků.

„Babičko, ale čím byl ten hlas?“ zeptala se zvědavě Cassandra.

„To se dozvíš zase zítra, jestli budeš pilně pracovat a pomáhat mamince,“ odpověděla jsem jí, postavila se a opřela o svou hůl. Čekala jsem, že Barry a Mary v otázkách přidají. Vždycky byli vnímaví, takže se ptali i na sebemenší detaily, a navíc chtěli vědět vše. Úplně všechno. Jenom Mary se svými dotazy šetřila, byla z nich asi nejtíší, ale když už se na něco zeptala, vždy jen na podstatnou a naprosto logickou věc. Někdy jsem v ní viděla jejího dědečka.

„Ale proč jsi to skončila tak napínavě? A jak přesně vypadal ten orel?“ zajímal se okamžitě Barry.

„Už žádné otázky a honem spát. Už dávno jste měli ležet v postelích a já to také potřebuju jako sůl. Doufejte, že zítra vstanete, jinak večer žádné pokračování nebude,“ pokárala jsem je, ale zároveň se těšila tomu, že jim můžu pokračování povyprávět. Chytilo mě to a já chtěla

vyprávět dál. Věděla jsem přesně, která slova mám zvolit, kde dělat pauzy... Příběh se mi odehrával jako živý před očima, ale to bych moc spěchala.

U dveří jsem spatřila stát Elizabeth. „Ty jsi taky poslouchala?“ usmála jsem se na ni.

„Ty víš, že miluju tvůj hlas. Je příjemný a umíš zaujmout. To se ti musí nechat. Ale tenhle jsi mi nikdy nevyprávěla, když jsem byla malá.“

„Taky jsi mě nikdy o žádný příběh nežádala. To až ty tvé nezbedy jsou zvědavé. Sebraly ti ji dočista všechnu.“

„Ale stejně si myslím, že bys měla být místním vypravěčem.“

Zasmála jsem se jejímu nápadu. „Ale děvenko, na to jsem už moc stará. Nemůžu si tady pochodovat po vesnici a vyprávět všem pohádky.“

„Mohla bys,“ usmála se na mě a pohladila mě po ruce. „Ty nebudeš nikdy stará.“

Jen jsem nad tím zakroutila hlavou a odebrala se do komnat. Přitáhla jsem si na sebe starou potrhanou deku a sfoukla svíčku. S odehrávajícím se příběhem za mými očima jsem usnula. Tohle se jim určitě bude líbit.

2. kapitola – Budu ti říkat Chlapče, mladý muži

Usadila jsem se v křesle a pohládila hebkou kůži. Vyhřála se na krbu a teď to teplo mohla předávat mně. Na stolku stál pohár s teplým čajem, který mi dcera připravila, a já ho vzala opatrně do ruky a foukala. Mary už seděla na podlaze a bystrýma očkami mě pozorovala. Přesto nevydala ani hlásku. Neříkala jsem, že je ze všech nejtišší? Přesný opak mě za mlada, usmála jsem se té vzpomínce.

Přisunula se ke mně a pohládila mě po noze. Usmála jsem se na ni, odložila pohár a přikryla její ruku tou svou. Mary měla zvláštní kouzlo, díky kterému často nemusela říct nic, ale přesto říkala mnoho. Viděli jste jí to na očích.

„Babičko!“ křičeli Barry s Kassandrou a běželi ke mně. Mary svou ruku stáhla a s něžným úsměvem se vrátila na své místo.

„Klid, vy divoši,“ okřikla jsem je jemně a oni umlkli. Sedli si vedle Mary a zahleděli se na mě, jako by každé slovo, které vypustím z úst, mělo mít cenu zlata. Jenom jsem se tomu v duchu usmála a trochu je potrápila tím, že jsem si vzala pohár do ruky a foukala z něho páru. Nervózně klepali nohou, ti dva, a tékali očima ze mě na pohár v ruce.

„Babi!“ nevydržela Cassandra a já se už zasmála nahlas.

Usrkla jsem doušek skvělého čaje připraveného z Elizabetiných bylinek a položila pohár zpátky na stůl. „Udělalí jste dneska všechno, co jste měli?“ Všichni najednou kývli. „Vstali jste, když vás maminka přišla vzbudit?“ Všichni kývli hlavou, i když Barry velice nejistě. „A co ty, Barry?“ zeptala jsem se ho přímo.

Sklonil hlavu a Cassandra se na něho zaškaredila. „Vidíš, teď nám nepoví pokračování,“ sykla na něho našťavaně a Barry odehnal její ruku, která na něho ukazovala prstem.

„Ale no tak, klid,“ utišila jsem je. Elizabeth se tiše objevila ve dveřích a opřela se o jejich rám.

„Barry se polepší, že ano?“ podívala jsem se na něho a on okamžitě přikývl. Jako by ztratil svůj obvyklý hlas. Jindy brebentil celé hodiny a nemohli jste ho zastavit, dnes byl raději potichu. I Cassandra se zdála být tišší.

„Tak tedy kde jsme to včera skončili?“ položila jsem řečnickou otázku a pokračovala v příběhu.

„Ty nejsi zdejší, že?“ zeptal se stařec pomalu kráčející vedle rytíře.

„Ne,“ odpověděl rytíř a dál kráčel s pytlí na zádech. Zdály se mu těžké, ale přiznat si to nechtěl. Divil se, že takový slabý stařec je unesl.

„A za jakým účelem jsi sem přijel, chlapče?“ ptal se dál stařec a kráčel vedle rytíře. Prohlížel si ho. Zada mírně nahrbená od neustálého nošení těžkých pytlů, jako jsou tyto dva, trochu orlí nos, který mu připomínal jeho učitele počtů, tmavé delší vlasy svázané do culíku a prokvetlé stříbrem. Ničím se nelišil od ostatních starců, které poznal, přesto z něho vyzařovala nezkrotná síla.

„To netuším,“ odpověděl po pravdě. Neměl rád lži a pokoušel se jim vyhnout.

„Ale nějaký důvod máš, když jsi zastavil zde. Mohl jsi pokračovat v cestě a tohle zapadlé městečko minout. Nebo vesnici. Říkej si tomu, jak chceš. Takže proč jsi tady?“

Rytíř chvíli přemýšlel. „Vít mě sem zavál.“ Jak blízko pravdy to bylo. „A navíc zde mám nějaký úkol. A dřív, než se zeptáte, neřekl bych vám jaký, ani kdybych ho znal.“

„Přesně tak, vše ukáže čas,“ zamumlal si stařec a rytíř si ho prohlížel. Zdál se mu zvláštní. Jako kdyby všechny otázky čekal a žádná ho nevyvedla z rovnováhy.

„Takže, ehm,“ zakroutil prstem a čekal. Rytíř vedle něho šel a čekal, co udělá, když se delší dobu neozve. Stařec se na něho otočil.

„Chtěl jsem znát vaše jméno, chlapče,“ poradil mu trochu nevrle. Možná nebyl zvyklý na to, aby někdo jeho otázky ignoroval. Rytíř se rozhodoval.

„Říkejte mi, jak chcete,“ pokrčil rameny po chvíli, i když to s pytlí ne ramenou šlo docela obtížně. Aby mu říkal orlí rytíř, na to ještě tohle město nebo vesnici dostatečně dobře neznal. Navíc o něm kolovaly všelijaké legendy a další pohádky, za které částečně může on, ale taky jeho otec, děd, praděd a další generace, až od dob, kdy někdo takový začal pomáhat lidem. Své jméno mu říkat nechtěl, protože ho dost dobře neznal. Byl prostě jenom stařec, který ho požádal o pomoc. Až rytíř odjede, jeho jméno bude navždy zapomenuto. Nač ho prozrazovat? Možná později, až to uzná za vhodné a hlavně bezpečné. A žádnou přezdívku si vymýšlet nechtěl. Zprvů neměl moc fantazie a zadruhé nevěděl, jestli by na ni vůbec slyšel.

„Takže ti budu říkat chlapče,“ zašklebil se na rytíře ďábelsky.

„Říkejte mi, jak chcete,“ zopakoval rytíř a sám klek nad tím, jak byl hloupý. Není žádný chlapec a nechtěl ani, aby ho tak stařec nazýval.

„Těší mě, Chlapče, mé jméno je Meril.“ Tímto chováním mu znovu připomněl jeho učitele a rytíř se divil, že dva tak podobní lidé mohou existovat. Pozorně si ho prohlížel, jestli snad nenajde učitelovo rysy, jestli například neměl bratra, ale kromě povahy a podobného orlího nosu, který mělo mnoho lidí, nic jiného nenašel. Náhoda. Možná právě díky jeho povaze ho měl zastavit a rytíř měl nocovat u něj.

Meril pomalu kráčel rovnou za nosem a ruce měl za zády spojené, jako kdyby se procházel a rytíř nenesl těžké pytle na zádech. Napadlo ho, že se mu možná mstí za jeho neochotu prozradit jméno. Pod hábitem se potil a slunce na něj shora svítilo taky jako naschvál.

„Víš, napadlo mě, že tak silný muž,“ schválně to slovo zdůraznil, jako by chtěl rytíře naštvat, „by se mi doma náramně hodil. Nebylo by to samozřejmě zadarmo. Pracoval bys u mě za jídlo a spánek, a pokud by se ti obzvlášť dařilo, možná i za nějaký ten zlatáček. Co říkáš na mou nabídku? Já už jsem docela starý a nevydržím tolik, co vy, Chlapče.“

Rytíř přemítal o tom, kdy si na to oslovení zvykne, ale potom došel k tomu, že asi nikdy. „Dobrá, беру vaši nabídku, ale potřeboval bych občas na hodinku nebo dvě zmizet.“

„Ano, kvůli tvému úkolu.“ Rytíř kývnul a obdivoval jeho logiku. Dokázal si dát dvě a dvě dohromady. Mohl mít například na mysli hostinec nebo jiné věci, ale jeho ihned napadl úkol. Nebo poslání, jak tomu mohl někdo přezdívat.

„Je ten tvůj úkol zlý? Budeš zabíjet?“ zeptal se ho Meril ještě. Přitom zastavil a zadíval se pod rytířovu kápi. Jako by mu viděl do obličeje, jeho oči se zařezávaly přímo do těch jeho.

„Ne, žádné zlo,“ řekl pevně rytíř a Meril spokojeně kývnul.

„Pak tedy souhlasím.“

Chvíli ještě procházeli ulicemi, Meril pár lidí pozdravil kývnutím hlavy a rytíř se pokoušel prohlédnout si pořádně město. Tohle byla aspoň malá záminka, že se nemusel schovávat ve stínech. Takhle měl všechno jako na dlani a nikdo ho nepodezřívá, že snad někoho sleduje. Kdyby se totiž krčil po krajích domků a na očích všech, mohlo by to tak někomu připadat.

„Tady je prosím slož,“ ukázal Meril do rohu stájí. „A teď pojd' se mnou. Ukážu ti, kde budeš přespávat.“

„Merile,“ zastavil ho ještě, „dnes v noci ještě budu spát v hostinci. Už jsem si zaplatil nocleh.“

„U toho šejdíře? Tam se ani nevyspíš. Ale jak je libo,“ pokrčil bez zájmu rameny. „Přijď tedy zítra,“ řekl mu, ještě než zmizel ve dveřích svého malého domku. Rytíř kývnul hlavou a otočil se k odchodu. Merilův domek stál na menší samotě a okolo měl několik stop volného pozemku. Kdo ví, jestli byl jeho, nebo patřil zdejšímu baronovi.

Schoval se do stínu domů a prošel pár uliček.

Celé odpoledne bloudil v městě, a když se začínalo stmívat, znal ho už skoro celé nazpaměť. Znal i pár lidí, kteří dokázali dělat problémy, a proto bylo dobré se jim vyhnout, pokud jste někam spěchali. Slyšel jejich obviňování ostatních, hádky. Stoupl si pod okno

svého dočasného pokoje a vyskočil. Zachytil se za cokoli, co šlo, a vyšplhal až nahoru. V pokoji vládla tma, neboť malým okýnkem sem nevnikalo moc světla a při západu to bylo ještě horší. Zapálil malou svíčku na stolku, kterou měl hostinský určitě už dávno vyměnit, a pokoj na chvíli osvětlilo slabé světlo. Přistoupil k Tomovi a pohladil ho po hlavě. Dal mu kousek chleba a pochválil ho za ohlídání jeho věcí. Vzal ho na ruku a přistoupil k oknu. Tom vyletěl ven. Rytíř se napil trochu vody a dojedl zbytky chleba. U Merila se bude muset zásobit. Tohle stačit rozhodně nebude. Rozhodl se, že si zajde ještě na lov do lesa. Možná najde nějakého toho králíka. Teď by se mu hodil Tom, ale ten už teď létá někde po šedé obloze a vrátí se zase až ráno.

Vyskočil z okna a vydal se směrem z města ven. Teď tady vládlo ticho a byl to takový rozdíl oproti odpolední. Slunce už nepražilo a hábit příjemně hřál. Kráčel po ulicích teď už známé vesnice a sliboval si, že jediné místo, které zde ještě nezná, prohlédne příští noci. Baronovo sídlo. Stálo kousek od vesnice na kopci. Kamenné zdi vypadaly chladně, ale jediné, co ho na této velké stavbě, s určitě spousty pokoji, zajímalo, byly červeno černé prapory. Až se tam dostane, bude si muset dávat velký pozor. Ti lidé tam ho hledali a určitě by jenom uvítali, pokud by se jim naservíroval sám až pod nos. Neví sice, jak vypadá, ale jako zlodějíček, který se k nim vloupal... Ne, rozhodně by se nad ním neslitovali. Začínal ty dvě barvy nesnášet, ale upokojoval se tím, že odtud brzy zmizí. Jeho úkol by se měl zjevit do jednoho dne, pomoc mu potrvá možná dva dny a potom hurá dál.

Když se dostal z vesnice, cítil se nějak uvolněnější, volnější. Zatočil doprava, kde předtím spatřil les, a zamířil k němu. Mezitím se kolem něho snášela černá opona noci a musel se snažit, aby si na ni jeho oči pomalu přivykly. Naštěstí mu to usnadňoval vycházející měsíc, který zářil do jeho zad. Vytvářel tak kouzelnou atmosféru, nad kterou občas žasl i rytíř.

Vytáhl dýku z pouzdra a vydal se mezi stromy do lesa s nastraženými ušima i očima. Dýka nebyla nijak zvláštní. Vytvořil si ji sám, ale neměl k ní žádný vztah. Jediná jeho opravdová zbraň byl meč. Jenomže meč se na zabíjení králíků nehodí. Je moc velký a tudíž se s ním špatně vrhá. A dýka jednoduše stačí.

Potichu našlapoval lesem a poslouchal, jestli něco neuslyší. V dálce slyšel vytí vlků, ale nebál se jich. S nimi si musel poradit už mnohokrát. Vždyť občas přespával u kraje lesa a vlci se jednou za čas vydávali na toulky mimo něj.

Vedle sebe uslyšel šustění listů. Podíval se, co to je, a snažil se co nejrychleji zaostřit do tmy. Něco se tam mihlo. Rytíř se okamžitě rozběhl a nespouštěl z očí. Nebylo to moc velké, tudíž se to nakonec mohlo vyklubat v zajíce. Kápě mu na hlavě v té rychlosti vlála a nějaká větvička ji stáhla dozadu. Rytíř se tím nezabýval a dál pronásledoval kořist, zhluboka oddychuje.

Najednou jeho kořist prudce zatočila doleva a před ním se ozvalo vytí. Ozývalo se docela blízko a rozhodně to nebyl jen jeden vlk. Zastavil se na místě a chvíli se vydýchával. Po tom běhu mu srdce bilo jako zvon. Přesto ze sebe nevydal ani jeden hlasitější zvuk, nechtěl vlky zbytečně přilákat. A i když se chtěl zakousnout do nějakého masa, aby konečně uspokojil svou touhu po znamenité chuti, vlky rozhodně zabíjet nechtěl. Ne zbytečně.

Otočil se a stejně potichu odcházel. Smířil se s tím, že dnes asi žádné zajíce nechytí. Ne, pokud jsou v blízkém okolí vlci. Zastrčil dýku zpátky do pouzdra a nasadil si kápi.

Prudce se otočil, když uslyšel výkřik. Byl rozhodně lidský, ne zvířecí, a podle výšky hlasu tipoval dívku nebo ženu. Ztraceně, co tu dělá žena? A takhle v noci? ptal se sám sebe. Dýku zase vytáhl a pomalým tempem běžel k místu, odkud výkřik slyšel. Byl opatrný a sledoval okolí. Nechtěl se nechat přepadnout ze zálohy. Mohl to být trik, někdo ho mohl vidět jít do lesa a sledoval ho. Přestože nic podezřelého neslyšel, něco mu mohlo uniknout. Nebyl neomylný. Pozvedl ruku a zašeptal do větru pár slov. Po chvíli věděl, že to není past. Nikdo ho nesleduje. Aspoň ne tak, aby to pro něho bylo životu nebezpečné.

Rukou odstrčil větev před ním a viděl dívku, která v ruce držela tlustou větev, a kolem ní kroužili tři vlci. Na noze měla krvavý otisk zubů a z rány tekla krev. Docela hodně krve, a rytíř se bál, že jakmile jí ztratí hodně, omdlí jim přímo pod tlamami. Vlci milují krev, láká je. Když se podíval pořádně, spatřil jednoho omráčeného vlka na zemi. Zřejmě ho praštila ta dívka.

Na nic už nečekal, na nic se neohlížel a vyskočil ze svého úkrytu. Zakřičel, jako by byl pánem lesa on, a s dýkou se vrhnul na vlka, u kterého spatřil připravenost ke skoku. A právě včas. Vlk skočil a rytíř mu zabodl dýku do boku. Vlk nešťastně zavyl a zavrčel na něho. Rytíř rychle vyprostil dýku z jeho těla a zaměřil se hlavně na poslední dva. Ti se podívali na své dva společníky, z nichž jeden ležel na zemi omráčený a druhý kňučící zraněný. Výhružně zavrčeli na rytíře a skočili. Jednoho z nich bodnul do tlapy, nechtěl zranit ještě více vlků. Samozřejmě, pokud by to bylo nezbytné k jeho přežití a té dívky, udělal by to. Druhého praštil pěstí přes čelist. Oba zakňučeli a dali se na ústup. A své přátele tu nechali.

Rytíř nečekal, až sem přivolají zbytek smečky, jestli ještě nějakou mají, a rychle usmrtil toho trpícího. Potom se otočil na dívku. Vykuleně se na něho dívala s klackem v ruce a s naprosto bílým obličejem. Země pod ní se zbarvila do rudé a celá její noha taky.

„Co tu sakra děláš v noci? Sama?!“ zeptal se jí našťavaně. Ona místo odpovědi omdlela. Zřejmě ze ztráty krve. Rytíř si povzdychl a přišel k ní. Utrhnul jí pruh látky ze šatů, a obvázal pořádně nohu. Noc nějak přečká, ale musí se potom Merila zeptat, kde najde zdejšího léčitele. Mohla by se jí tam zanést infekce.

Teprve teď si ji pořádně prohlédl. Měla slušně upravené zlaté vlasy, které v měsíčním světle vypadaly, jako by zářily. Oči ale neviděl. Její tělo bylo malé a něžné. Šaty z drahé látky. Musela být z bohaté rodiny. I když se docela divil, že některá rodina zdejší vesnice je dost bohatá na to, aby si to mohla dovolit. Žádnou takovou při svých toulkách přes den nespapal.

Za lano schované pod hábitem svázal vlka a hodil přes rameno. Maso se vždy hodí. Dívku vzal do náruče a vydal se zpátky k hostinci. Až se probudí, bude mít co vysvětlovat.

3. kapitola – Udělám ti ze života peklo

Rychle mířil z lesa ven. Nechtěl potkat další přátele vlka, kterého zrovna nesl na rameni. Určitě by svého kamaráda samou láskou snědli. Dívka se stále neprobouzela a rytíř hádal, že se probudí nejdříve při svítání. To mu poskytovalo dost času na to, aby se postaral o úpravu toho vlka a o tu dívku. Jestli je toto jeho úkol, zůstane tu ještě pěkně dlouho. Taková zranění se nehojí snadno a rychle. A pokud není, zůstane tu ještě déle, neboť náznak na svůj úkol mohl díky ní právě přehlédnout.

Nějak přestal pociťovat touhu po spánku. Byl dokonale vzbuzený a ani představa postele, která ho čekala v hostinci, ho nějak zvlášť nelákala, ne, že by ta postel a celý pokoj vypadali nějak vábně.

U brány města se rozhodl, že neponechá nic náhodě. Nechtěl se nechat spatřit s jedním nehybným tělem v náruči a druhým na zádech, i když to bylo zvíře a ne člověk. Ve tmě věci vypadají jinak. Tma pomáhá představivosti lidí, znal to z vlastních zkušeností.

Ihned vstoupil za nejbližší domek a procházel temnými uličkami potichu jako stín. Nikdo by neměl ani tušení, že se v těch stínech, v těch temných a jindy poklidných zákoutích prochází člověk s dívkou v náruči. To přesně chtěl.

Konečně se dostal k hostinci. Tentokrát ale nešel do pokoje, nýbrž zamířil dozadu, kde ustájil koně. Stáje zde byly příšerné, ale stačily pro základní potřeby koní; nebo odpočinek zraněné dívky. Položil ji na seník a odešel ven. Položil vlka k východu a potom se vydal zpátky do pokoje. Potřebuje vodu a svíčku. Musí se podívat, jak vážné je zranění té dívky. Měsíc je sice krásný a svítí na cestu poutníkům, jako je on, ale zrovna moc světla nevydává a detailů neodkrývá.

Ve svém pronajatém pokoji sundal hábit a z vaku si vzal nový. Vždy je měl dva a pokaždé se mu hodily. Ten špinavý od krve a hlíny hodil na svou provizorní postel. Vzal kožešinu na spaní, vak s vodou, vyčistil si dýku a se zhasnutou svíčkou skočil zpátky. Začínal si připadat jako zloděj díky tomu skákání a schovávání se v temných koutech, kde ho oči nevidí.

Ve stáji položil dívku na svou kožešinu a trochu jí navlhčil rty, aby měla aspoň trochu vody, zatímco bude odpočívat. Zapálil svíčku a stál se zalila světlem. Jeho pohled se zastavil na její tváři. Zlaté vlasy měla rozházené kolem sebe a rytíř jí jeden pramínek, který ležel přes oči, nos a pusku, odsunul. Nechtěně se hřbetem ruky dotknul jejich tváří a žasnul nad tím, jak hebkou má pokožku. A i když byla bledá, jako by zářila.

Zatřepal hlavou a svůj pohled stočil na její nohu obvázanou pruhem látky z jejích šatů. Určitě musí mít bohatou rodinu. Tohle by si jinak nemohla dovolit. Možná je zde jen na návštěvě. Jenomže co potom dělala v lese v tak pozdní hodině? Když si teď vzpomněl, jako by v lese zahlédl něco víc. Něco mu unikalo a on si nemohl vzpomenout, co to bylo. Ráno se tam vrátí a porozhlédne se na místě.

Odstranil pruh látky a podíval se na zranění. Zaschlá krev vytvářela jednu souvislou tmavou vrstvu, a proto bylo skoro nemožné vidět pořádně ránu. Vzal trochu vody z vaku a polil jí ránu, aby na ni lépe viděl. Její tělo sebou trhlo, ale neprobudila se.

Rána byla příšerná. Čtyři hluboké rány po vlčích zubech, které odhalovaly maso. Kdyby neměl silný žaludek, musel by vyvrátit jídlo, které dnes snědl, ačkoli toho nebylo zase moc. Kůže se krabatila kolem okrajů rány a krev znova začala pomalu vytékat. Raději pruh látky vrátil na původní místo a ještě jednou jí navlhčil rty.

Vstal, vzal do ruky vak a přistoupil ke svému koni. Ten se nejdřív lekl, ale když ucítil pach svého pána, jenom potichu zaržal. Rytíř mu dal napít a popleskal ho po zadku. „Pohlídeji mi ji.“

Vytáhl svou dýku a vyšel ze stáje ven. Teď se pustí do porcování toho vlka.

Za pár hodin stihl vlka stáhnout z kůže a rozporcovat. Když se ujistil, že už maso nijak jinak zpracovat nemůže, a rozhodně nehodlal rozdělat oheň, vstal a šel zpátky do stáje. Dívka

vůbec nezměnila polohu a kůň pomalu oddechoval. Sedl si do tureckého sedu a díval se na její tvář. Čekal, kdy se v něm pohne sval, kdy se jí stáhne obočí bolestí, kdy zatřepe řasami a konečně se na něho podívá, aby jí mohl vynadat. Čekal, až procitne a do tváří se jí vrátí zdravá barva. Několikrát se musel protáhnout, zakroutil hlavou i rameny, aby uvolnil napjaté svaly, a protřel si oči, aby nepodlehł spánku, který na něj přes to všechno pomalu přicházel.

Během čekání a přemítání o celé noci začalo svítat. Když mu dopadl první paprsek slunce na tvář, rozhodl se jednat. Nechal dívku tak a doufal, že se ještě nikdo nevzbudil. Vzal stojan na svíčku, která už dávno dohořela, vak s vodou a vyšplhal se do okna. Tam sbalil zbytek věcí, jenom si plný vak s vodou zastrčil za lem kalhot, a špinavý hábit vzal do rukou, a celý pytel si přehodil přes rameno. Seskočil zase dolů a osedlal koně. Přehodil přes něho vak s věcmi i hábit a přistoupil k dívce. Vzal svou kožešinu, na které ležela, aby jí mohl taky zabalit, a potom ji, když měl konečně prázdné ruce, vzal do sedla před sebe. Prsty zavadil o uzdu, kterou si kolem nich omotal, a vyšel ven ze stájí. Za pokoj zaplatil už včera a neměl tudíž žádné závazky vůči hostinci.

Když vyšel na ulici, porozhlédl se po obloze. Kde je Tom?, napadlo ho. Nadechl se a po chvíli mu kolem hlavy zavířil vítr.

„Prosím tě, řekni mu, kde jsem,“ požádal šeptem a vydal se dál.

Kráčel městem a rozhlížel se kolem sebe. Svítání všechno zbarvilo do růžova, na obloze pluly červánky a ticho a klid na ulicích vytvářely z tohoto místa dokonalý a vysněný ráj. Rytíř si v tu chvíli nepřál nic víc, než se procházet právě touto ulicí a právě teď. Se svým věrným koněm, neznámou zraněnou dívkou v náruči a rozporcovaným vlkem. V tu chvíli i dokázal cítit, jak na polích rozkvétají květiny, aby ukázaly světu své vlastní kouzlo. Vítr mu foukal studený vzduch přímo pod kápi a vytvářel na tváři lehký úsměv.

Rytíř nedal jinak a musel na chvíli zastavit a podívat se na oblohu. S očima upřenýma na tu ztrácející se temnotu noci si připadal vyrovnaně a klidně. Tak, jako by mu už nic nechybělo.

Nakonec hlavu nechal spadnout zpátky mezi ramena a pokračoval ve své cestě. Pomalu a nehlučně.

Když se dostal k Merilově domu, první lidé už začínali opouštět své domky a červená barva z oblohy úplně zmizela. Kohouti kokrhali, jako by se bili o první místo, a ostatní domácí zvířata o sobě také dávala vědět. Začínal normální pracovní den.

Kopnul párkrát jemně do dveří Merilova domku, neboť neměl ani jednu ruku volnou. Po chvíli na něho vykoukla hlava s vlasy rozházenými všude okolo, přesto ale s bystrými očima.

„Takže jsem měl pravdu. V hostinci se nedá dobře vyspat,“ usmál se vítězně.

„Nezamhouřil jsem oka,“ přisvědčil rytíř, ale než něco stařec stačil dodat, pokračoval.

„Ale jenom kvůli ní. Myslím, že potřebuje léčitele.“ Ukázal mu dívku ve své náruči.

Meril se vzpamatoval a okamžitě je pustil dovnitř. Neviděl dívce do tváře, protože se její obličej tisknul k hrudi rytíře, ale podle zlaté záplavy vlasů se obával nejhoršího. Málomluvná dívka ve vesnici měla světlé vlasy.

Rytíř pustil uzdu koně a vstoupil dovnitř. Malé okenice zatím moc světla do světnice nepouštěly, ale bylo ráno. To se spraví. Ve světnici stály čtyři židle a jeden malý stůl s dost velkými šrámy, ale žádná postel. Vydal se do druhého, a zřejmě i posledního pokoje, kde ji našel. Položil do ní dívku, která sebou při tom dotyku znova trhla. Její oči ovšem zůstávaly stále zavřené.

„Budeš spát vedle, Chlapče,“ oznámil mu Meril s vlasy už staženými a ihned zmizel. Rytíř jenom protočil oči a odešel z domku. Koně, který stále čekal na místě, kde ho předtím zanechal, odvedl dozadu, kde stála menší stodola jen o něco málo větší, než ta u hostince. Uvnitř postávala domácí zvířata. Pár krav, dva volové, tři oslíci. A potom zde byla dvě stání pro koně. Tam jej zanechal, vzal sebou jenom zkrvavený hábit a vrátil se dovnitř. Přehodil ho přes židli a potom zamířil k posteli a dívce. Doufal, že se Meril co nejdříve vrátí, aby se mohl

ještě porozhlédnout po lese. Něco mu unikalo a on potřeboval zjistit, co to je. Možná to bylo důležité, možná ne.

Přistoupil k posteli dívky a znovu jí namočil rty. Trhla sebou, ale tentokrát se její víčka zachvěla a oči se začaly otevírat. Rytíř po chvíli spatřil tu nejkrásnější modř moří a křišťálově čistých jezírek a nestačil žasnout. Ano, tohle je rozhodně jedna z nejhezčích dívek, jaké kdy potkal.

Když na něho zaostřila, začala ustrašeně otáčet hlavou kolem sebe. Nechal jí chvíli na rozkoukání, aby z něho neměla strach, neboť mluvit s vystrašenou ženou je jako mluvit se vzduchem. Nedostanete žádné odpovědi. A jeho docela zajímalo, proč byla v lese sama a v noci.

„Hlavně se uklidni. Už jsi v bezpečí. Jenom jsi mi předtím v lese omdlela.“ Snažil se jí ještě víc uklidnit.

„Kde?“ splynula jí ze rtů jednoduchá otázka a rytíři se skoro zastavilo srdce. Tohle město je buď kouzelné, nebo prostě přitahuje sirény. To je už druhý hlas, který ho zde okouznil. Sice tenhle nezpíval, ale nádherný byl stejně. Takže k dokonalé tváři i dokonalý hlas, ujasnil si. To je moc velké pokušení.

„Nevím, jestli jsi zdejší. Můžeš být i z jiné vesnice. Jsi u Merila v domě. Říká ti to jméno něco?“ Rytíř ji nechal ještě chvíli se rozhlížet kolem sebe, protože vypadala dezorientovaně a úplně mimo.

„Hej, to tys mi zachránil život!“ vyjekla najednou, až nepatrně poskočil. Její zkoumavé oči na něj hleděly, přímo zíraly, a jazykem si přešla po rtech, které už zase měla suché. Rytíř vyndal vak s vodou zpod hábitu, který sebou stále nosil pro každý případ, a podal jí ho. Nadšeně po něm sáhla a ihned začala pít. Nakonec mu ho s vděčným pohledem vrátila. „Děkuju,“ zašeptala.

„Místo toho mi raději řekni své jméno.“

„A budeš na mě znova křičet?“ otázala se drze. Samozřejmě, co mohl čekat od divné dívky, než divné reakce. Pozvedl jedno obočí a chvíli se na ni díval.

„A omdlíš mi tady znova?“ Zakroutila záporně hlavou. „Pak se uvidí,“ poškádlil ji trochu a musel se smát její reakci.

Naštvaně našpulila spodní ret, ale odpověděla mu klidně. „Jsem Clara. Děkuju, vážně moc děkuju za záchranu, ale budu muset jít.“ Znova ho překvapila.

„Tak to počkej,“ zastavil ji. „Tvoje noha je v bídném stavu, vlci tě pokousali a ty teď chceš někam jít? Zapomeň. Rozhodně nebudu riskovat tvoje zdraví, když už jsem kvůli tobě musel jednoho vlka zabít.“

„Ty to nechápeš, já musím jít,“ odporovala mu ihned. „A o zabíjení se tě nikdo neprosil,“ dodala potichu. Začala vstávat z postele, ale rytíř ihned vyskočil z dřepu, ve kterém byl, aby jí viděl do očí, a uvěznil ji na posteli.

„Pusť mě, ty šílenče. Neznám sice tvé jméno, ale udělám ti ze života peklo, když mě hned teď nepustíš. A nezáleží na tom, jestli jsem zraněná, nebo ne,“ vyhrožovala okamžitě a vzpouzela se. Škrábala do jeho hábitu a kopala zdravou nohou. Tak dobře, zase tak dokonalá není. Její jazyk je pěkně ostrý.

„To už děláš teď,“ zamumlal si rytíř ironicky a držel stále se vzpouzející dívku. Kápě mu pomalu klouzala z čela v tom zápase a musel ji opět a znovu spravovat.

„Jenže já...“ začala nanovo, když se ve dveřích objevil Meril.

„Tak jsi to ty!“ vykřikl udiveně. Rytíř vstal a přistoupil ke starci.

„Potřebuju si ještě rychle něco zařídit. Postaráte se chvíli o tu malou d'áblíci, než se vrátím?“

„Léčitel odjel z města, ale pár místních mi poradilo, jaké bylinky na jaké druhy zranění použít. Samozřejmě až po tom, co si neprávem vyslechlo, koho hledám a proč. Doufám, že není zraněná moc,“ zašeptal rytíři, aby je Clara neslyšela.

„Ať už je to kdokoli, je silná. Přesto se podívejte na její nohu a udělejte, co můžete. Nebude se vám to líbit. A taky udělejte, co se dá, abyste ji tady udržel. Z neznámých důvodů chce ihned pryč.“

„Jak jsi ji našel, Chlapče?“ zeptal se Meril znova potichu.

„Až se vrátím,“ zavrtěl hlavou rytíř.

„Dobrá, Chlapče, ale pospěš si, ať jsi tady co nejdříve. Moje zvědavost je stará, i když stále stejně zvědavá, a proto nesnese dlouhé čekání.“

Rytíř s úsměvem, který nemohl být nikým viděn, přikývl a otočil se na patě. „A ještě něco. Na mém koni, který je vzadu,“ ukázal směrem, kde stála Merilova stodola, „mám na zádech něco dobrého pod zub. Je to v tom větším pytli,“ řekl mu a odešel. Nevěřil, že se stařec odváží opustit Claru. Sám by takovou pošetilou věc neudělal, protože tahle dívka byla schopná splnit svůj slib. Rozhodně tomu věřil. Po tom, co ji našel v lese v noci, nemohl pochybovat. Když vycházel z domku, vzal i špinavý hábit. V nějakém jezírku nebo říčce ho musí vymáchat, jinak bude později nepoužitelný.

Do lesa, ve kterém byl včera, se dostal velice rychle. Žádný člověk ho nespatriil, což bylo jenom dobře a dokazovalo to, že je stále v dobré kondici. Když se ocitnul ještě na kraji lesa, za hlasitého křiku se mu Tom snesl na rameno.

„Vítej, příteli,“ usmál se rytíř a mířil hlouběji do lesa. Ruku měl připravenou na dýce, a kráčel dál. Po chvíli poznal místo, na kterém včera Claru našel. Nejen proto, že na zemi zaschla její krev. Viděl zlomenou větev na místě, z kterého se vyřítit, aby mohl pomoci. Viděl kapičky krve ze zraněné tlapy vlka. A ten, kterého Clara praštila, tady nebyl.

„Tome, snaž se najít něco, co tu nepatří,“ poprosil ho a sám se kolem dokola rozhlížel. Věděl, tušil, že když o to zavadí pohledem, určitě si vzpomene, co přesně tady předtím zahlédl, co přesně tady bylo. Všude okolo viděl jenom stromy, keře, trávu, kameny, hlínu... Nic, co by do lesa nepatřilo. Připadal si jako blázen, jako kdyby se honil za něčím, co nikdy ani neexistovalo.

Naštvaně kopl do kamene, ale nedal se zviklat. Jeho instinkty mu povětšinou radily dobře. Procházel si to místo v okruhu asi dvaceti stop. Konečně něco našel.

Když to prozkoumal, na tváři se mu objevil vítězný úsměv. Přece jenom jeho instinkt nelhal a on není blázen. Našel, co hledal, aby zjistil, proč ji v noci našel v lese.